Legământul de la Sinai

Studiul 8, Trimestrul 3, 16-22 August, 2025

Sabat după-amiază, 16 August

De memorat:

‘Aţi văzut ce am făcut Egiptului şi cum v-am purtat pe aripi de vultur şi v-am adus aici la Mine. 5 Acum, dacă veţi asculta glasul meu şi dacă veţi păzi legământul Meu, veţi fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; 6 Îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel’.”— Exod 19:4-6

De la Refidim, poporul și-a continuat călătoria, urmând călăuzirea stâlpului de nor. Drumul i-a condus peste câmpii sterpe, peste povârnișuri adânci și prin defileuri muntoase. Adesea, pe când traversau pustiuri nisipoase, au văzut înaintea lor munții pietroși, asemenea unor fortărețe uriașe, îngrămădiți chiar de-a curmezișul drumului lor, părând să le oprească orice înaintare. Dar, pe măsură ce se apropiau, în zidul munților apăreau ici și colo deschizături și dincolo de el se deschidea o nouă câmpie. Prin una dintre aceste trecători adânci și stâncoase, erau conduși să treacă acum. Era o scenă măreață și impresionantă. Printre crestele stâncoase ce se înălțau la sute de metri de o parte și alta, se revărsau ca un val viu, cât se putea vedea cu ochiul, oștile lui Israel cu turmele și cirezile lor. Și acum, înaintea lor se înălța, într-o solemnă măreție, muntele Sinai. Stâlpul de nor s-a oprit pe vârful lui, iar poporul și-a întins corturile pe câmpia de sub el. Aici avea să fie locul șederii lor timp de aproape un an. Noaptea, stâlpul de foc le asigura protecția divină și, în timp ce ei erau adânciți în somn, pâinea din cer cobora liniștit peste tabără. PP 301.2

Duminică, 17 August

La muntele Sinai

Ce a promis Dumnezeu, în Exodul 19:1-8, la poalele muntelui Sinai?

Curând după așezarea taberei la Sinai, Moise a fost chemat sus, pe munte, ca să se întâlnească cu Dumnezeu. El urcă singur cărarea cea prăpăstioasă și accidentată și se apropie de norul care arăta locul prezenței lui Iehova. Israel era acum luat într-o strânsă și deosebită legătură cu Cel Prea Înalt, ca să fie trecut, ca biserică și națiune, sub cârmuirea lui Dumnezeu. Solia către Moise, pentru popor era: PP 303.1

“Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine.

Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu. Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt”. (Exod 19, 4-6.) PP 303.2

Moise s-a întors în tabără și, adunându-i pe bătrânii lui Israel, le-a repetat solia divină. Răspunsul lor a fost: “Vom face tot ce a zis Domnul”. Astfel, ei au făcut un legământ solemn cu Dumnezeu, legându-se să-L primească drept conducător al lor, fapt prin care au devenit, într-un sens special, supuși ai autorității Sale. PP 303.3

Din nou conducătorul lor s-a suit pe munte și Domnul i-a spus: “Iată, voi veni la tine într-un nor gros, pentru ca să audă poporul când îți voi vorbi”. (Exod 19, 9.) Când ei au întâmpinat greutăți pe drum, erau porniți să cârtească împotriva lui Moise și a lui Aaron, acuzându-i că duc oștile lui Israel departe de Egipt pentru a le nimici. Domnul voia să-l onoreze pe Moise înaintea lor, pentru ca ei să aibă încredere în îndrumările lui. PP 303.4

Luni, 18 August

Pregătirea pentru dar

Cum a pregătit Dumnezeu poporul Israel să primească Cele Zece Porunci, conform cu Exodul 19:9-25?

Dumnezeu dorea să facă din ocazia aceasta a rostirii Legii Sale o scenă de o măreție înspăimântătoare, pe măsura caracterului Său înalt. Poporul trebuia să fie impresionat de faptul că tot ceea ce era în legătură cu slujirea lui Dumnezeu trebuia să fie privit cu cel mai mare respect. Domnul îi spuse lui Moise: “Du-te la popor, sfințește-i azi și mâine, și pune-i să-și spele hainele. Să fie gata pentru a treia zi, căci a treia zi Domnul Se va pogorî, în fața întregului popor, pe muntele Sinai”. (Exod 19, 10-11.) În timpul zilelor de așteptare, toți trebuia să folosească timpul într-o solemnă pregătire pentru a se arăta înaintea lui Dumnezeu. Atât persoana, cât și hainele trebuia să fie perfect curate. În timp ce Moise avea să le arate păcatele, ei trebuia să se dedice în umilință postului și rugăciunii, pentru ca inimile lor să poată fi curățite de orice nelegiuire. PP 303.5

Pregătirile s-au făcut în conformitate cu porunca primită; și, ascultând de un nou sfat, Moise a dat dispoziția ca o barieră să fie așezată în jurul muntelui, pentru ca nici omul și nici animalele să nu pătrundă pe locul sfânt. Dacă vreunul s-ar fi încumetat atât de mult încât să atingă acele bariere, trebuia să fie îndată pedepsit cu moartea. PP 304.1

În dimineața celei de a treia zile, pe când ochii întregului popor erau îndreptați spre munte, vârful acestuia era acoperit cu un nor gros, care devenea din ce în ce mai negru și mai adânc, coborând spre baza lui, până când tot muntele a fost învăluit în întuneric și într-o înspăimântătoare taină. Apoi s-a auzit sunetul unei trâmbițe, chemând poporul să se întâlnească cu Dumnezeu; și Moise i-a condus până la poalele muntelui. Din întunericul acela dens izbucneau fulgere strălucitoare, în timp ce bubuiturile de tunet își făceau auzite ecourile și ecoul ecourilor printre înălțimile înconjurătoare. “Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se pogorâse peste el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor și tot muntele se cutremura cu putere”. (Exod 19, 18.) “Înfățișarea slavei Domnului era asemenea unui foc mistuitor pe vârful muntelui”, înaintea mulțimii adunate. Și “trâmbița răsuna tot mai puternic”. Atât de înspăimântătoare erau semnele prezenței lui Dumnezeu, încât mulțimile lui Israel tremurau de frică, căzând cu fețele la pământ înaintea Domnului. Până și Moise a strigat: “Sunt îngrozit și tremur”. (Evrei 12, 21.) PP 304.2

Dar bubuiturile tunetelor încetară; sunetul trâmbiței nu se mai auzea; pământul se liniști. A urmat un timp de liniște solemnă și apoi a fost auzită vocea lui Dumnezeu. Vorbind din întunericul dens care-L învăluia, stând pe munte, înconjurat de un cortegiu de îngeri, Domnul a făcut cunoscută Legea Sa. Descriind această scenă, Moise zicea: “Domnul a venit din Sinai și a răsărit peste ei din Seir. A strălucit din muntele Paran, și a ieșit din mijlocul zecilor de mii de sfinți, Având în dreapta Lui focul Legii. Da, El iubește popoarele; Toți sfinții sunt în mâna Ta. Ei au stătut la picioarele Tale, Au primit cuvintele Tale.” (Deuteronom 33, 2.3.) PP 304.3

Marți, 19 August

Darul Decalogului

Studiază Exodul 20:1-17. Care sunt principiile Decalogului și cum este acesta organizat?

Legea nu era rostită acum numai pentru folosul exclusiv al evreilor. Dumnezeu i-a onorat făcându-i apărători și păstrători ai Legii Sale, dar ea trebuia să fie considerată ca un tezaur sfânt pentru lumea întreagă. Preceptele Decalogului sunt adaptate pentru întreaga omenire și au fost date pentru instruirea tuturor. Zece precepte scurte, dar cuprinzătoare și pline de autoritate cuprind datoria omului față de Dumnezeu și față de semenii săi; și toate, bazate pe marele și fundamentalul principiu al iubirii. “Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuți”. (Luca 10, 27; vezi, de asemenea, Deuteronom 6, 4-5; Leviticul 19, 18.) În Cele Zece Porunci, aceste principii sunt arătate în mod amănunțit și făcute aplicabile la condițiile și împrejurările în care se află omul. PP 305.2

Dar nici chiar atunci El n-a încredințat preceptele Sale memoriei unui popor care era gata să uite cerințele Sale, ci le-a scris pe table de piatră. El dorea să ia de la izraeliți orice posibilitate de a amesteca tradițiile păgâne cu preceptele Sale sfinte și de a confunda cerințele Sale cu obiceiuri sau forme omenești. Dar nu S-a limitat numai să le dea preceptele Decalogului. Poporul dovedise că se lasă așa de ușor amăgit, încât Dumnezeu nu voia să lase nepăzită nici o ușă pe care putea veni ispita. Lui Moise i s-a poruncit să scrie, atunci când îi spunea Dumnezeu, rânduieli și legi prin care se dădeau lămuriri și amănunte în legătură cu ceea ce se cerea. Îndrumările acestea, cu privire la îndatoririle izraeliților față de Dumnezeu și unul față de celălalt, cum și față de străin, erau doar principiile Celor Zece Porunci, dezvoltate și redate în așa fel, încât nimeni să nu poată greși. Ele aveau scopul de a apăra sfințenia Celor Zece Porunci, săpate pe tablele de piatră. PP 364.1

Dacă omul ar fi păzit Legea lui Dumnezeu, așa cum i-a fost dată lui Adam după căderea sa, păstrată apoi de Noe și păzită de Avraam, n-ar mai fi fost nevoie de rânduiala circumciziunii. și dacă urmașii lui Avraam ar fi păstrat legământul al cărui semn era circumciziunea, n-ar fi fost niciodată duși în idolatrie și n-ar fi fost nevoie pentru ei să îndure o viață de robie în Egipt; ar fi păstrat Legea lui Dumnezeu în minte și n-ar fi fost nevoie ca ea să fie vestită pe Sinai sau săpată pe tablele de piatră. Iar dacă poporul ar fi trăit principiile Celor Zece Porunci, n-ar mai fi fost nevoie de un plus de îndrumări date lui Moise. PP 364.2

Miercuri, 20 August

Funcțiile legii lui Dumnezeu

Ce spune Iacov, în Iacov 1:23-25, și cum ne ajută aceste cuvinte să ne dăm seama care este funcția și importanța legii, chiar dacă ea nu ne poate salva?

Ce Dumnezeu avem! El Își conduce Împărăția cu grijă și a construit un gard — Cele Zece Porunci — pentru a-i feri pe supușii acestei împărății de rezultatele păcatului. Prin respectarea legilor Împărăției, Dumnezeu oferă poporului Său sănătate, fericire, pace și bucurie. El îi învață că perfecțiunea caracterului pe care le-o cere poate fi atinsă numai prin cunoașterea Cuvântului Său. Sfaturi pt. Părinți Educatori și Elevi 454.1

Prin Moise, Domnul îndrumase pe izraeliți: "Vorbește copiilor lui Israel, și spune-le: 'Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci aceasta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc. Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt. Cine îl va călca, va fi pedepsit cu moartea.... Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului, va fi pedepsit cu moartea. Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Aceasta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat'". (Exod 31, 13-17.) PR 179.3

În aceste cuvinte Domnul a definit lămurit ascultarea ca fiind calea către cetatea lui Dumnezeu, dar omul păcatului a schimbat indicatorul, făcându-l să arate o direcție greșită. El a întemeiat un sabat fals și a determinat pe bărbați și pe femei să creadă că odihnindu-se în el ascultau de porunca Creatorului. Dumnezeu declară că ziua a șaptea este Sabatul Domnului. PR 179.4

Mulți învățători ai religiei susțin că Hristos, prin moartea Sa, a desființat Legea și, prin urmare, oamenii sunt absolviți de cerințele ei. Sunt unii care o prezintă ca fiind un jug apăsător și, în contrast cu robia Legii, ei prezintă libertatea de a te bucura de Evanghelie. TV 466.1

Dar nu așa au făcut profeții și apostolii față de sfânta Lege a lui Dumnezeu. David spunea: “Voi umbla în loc larg, căci caut poruncile Tale”. (Psalmii 119, 45.) Apostolul Iacov, care a scris după moartea lui Hristos, se referă la Decalog ca fiind “Legea împărătească” și “Legea desăvârșită a slobozeniei”. (Iacov 2, 8; 1, 25.) Iar Apocalipsa, la o jumătate de veac după răstignire, rostea o binecuvântare asupra acelora care “păzesc poruncile ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate”. (Apocalipsa 22, 14.) TV 466.2

Aceia care se simt înclinați să facă mare caz de sfințenie să privească în oglinda Legii lui Dumnezeu. Văzând cerințele ei mult cuprinzătoare și înțelegând lucrarea ei de judecare a gândurilor și simțămintelor inimii, ei nu se vor făli cu starea lor de nepăcătoșenie. “Dacă zicem că n-avem păcat”, spune Ioan, fără a se separa de frații săi, “ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi”. “Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi”. “Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curăța de orice nelegiuire”. (1 Ioan 1, 8.9.10.) FA 562.2

Joi, 21 August

Legea ca promisiunea lui Dumnezeu pentru noi

Deși Pavel este foarte clar în Romani 3:20-24 că nu putem fi salvați prin păzirea Celor Zece Porunci, care ar trebui să fie rolul acestor porunci în viața noastră?

În călcarea Legii nu se găsește nicio siguranță, nicio tihnă, nicio îndreptățire. Atâta vreme cât continuă să păcătuiască, omul nu poate spera să stea ca un nevinovat înaintea lui Dumnezeu și să fie împăcat cu El prin meritele Domnului Hristos. El trebuie să înceteze să calce Legea și să ajungă credincios. Când privește în marea oglindă morală, păcătosul își vede defectele de caracter. El se vede exact așa cum este, pătat, întinat și condamnat. Totuși el știe că Legea nu poate să îndepărteze în niciun fel vinovăția sau să-l ierte pe cel păcătos. El trebuie să meargă mai departe. Legea este doar un îndrumător care îl aduce la Hristos. El trebuie să privească la Mântuitorul care poartă păcatele. Iar când Domnul Hristos îi este descoperit pe crucea de pe Golgota, murind sub povara păcatelor întregii lumi, Duhul Sfânt îi arată atitudinea lui Dumnezeu față de toți cei ce se pocăiesc de nelegiuirile lor. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică" (Ioan 3,16). SAa 102.5

Cum ar trebui să înțelegem declarația lui Pavel din Romani 10:4, potrivit căreia Hristos este „sfârșitul” legii?

A fost pregătit un har îmbelșugat, pentru ca sufletul care crede să fie păzit de păcat, deoarece tot cerul, cu resursele lui nemărginite, a fost pus la dispoziția noastră. Trebuie să scoatem apă din izvoarele mântuirii. Pentru toți cei care cred, Domnul Hristos este sfârșitul neprihănirii obținute prin păzirea Legii. Noi înșine suntem păcătoși, dar în Hristos suntem neprihăniți. După ce ne-a făcut neprihăniți prin atribuirea neprihănirii lui Hristos, Dumnezeu ne declară drepți și ne tratează ca și cum am fi drepți. El ne consideră copiii Săi dragi. Domnul Hristos luptă contra puterii păcatului, iar acolo unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult. „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu" (Romani 5,1.2). SAa 194.1

„Și sunt socotiți neprihăniți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus" (Romani 3,24-26). „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu" (Efeseni 2,8). SAa 194.2

Vineri, 22 August

Alte gânduri

Legea lui Dumnezeu, așa cum este prezentată în Scriptură, conține cerințe vaste și cuprinzătoare. Fiecare principiu este sfânt, drept și bun. Legea îi face pe oameni să aibă o obligație față de Dumnezeu, ea atinge gândurile și simțămintele și îi va convinge de păcat pe toți aceia care își dau seama că au călcat cerințele ei. Dacă Legea s-ar referi numai la comportamentul exterior, oamenii nu ar fi vinovați pentru gândurile, dorințele și planurile lor greșite. Dar Legea cere ca sufletul însuși să fie curat și mintea să fie sfântă, așa încât gândurile și simțămintele să fie în armonie cu standardul dragostei și al neprihănirii.

Domnul Hristos a arătat în învățăturile Sale cât de vaste sunt principiile Legii rostite pe Sinai. El a făcut o aplicație practică a acelei Legi ale cărei principii rămân pentru totdeauna marele standard al neprihănirii — standardul prin care toți vor fi judecați în ziua cea mare, când se va așeza scaunul de judecată și vor fi deschise cărțile cerului. El a venit să împlinească toate condițiile neprihănirii și, în calitate de Conducător al omenirii, să-i arate omului că și el poate să facă aceeași lucrare, îndeplinind fiecare detaliu al cerințelor lui Dumnezeu. Prin harul Său, care este pus la dispoziția fiecărui om, nimeni [212] nu trebuie să piardă cerul. Desăvârșirea caracterului poate fi atinsă de fiecare om care se străduiește să ajungă la ea. Aceasta constituie însăși temelia noului legământ al Evangheliei. Legea lui Iehova este pomul, Evanghelia constituie florile parfumate și roadele pe care le aduce.

Când Duhul lui Dumnezeu îi descoperă omului semnificația deplină a Legii, în inima lui are loc o schimbare. Descrierea conștiincioasă pe care profetul Natan a făcut-o cu privire la starea adevărată în care se afla David, l-a făcut pe acesta să își cunoască bine păcatele și l-a ajutat să renunțe la ele. El a primit sfatul cu smerenie și s-a umilit înaintea lui Dumnezeu. „Legea Domnului", a spus el, „este desăvârșită, și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. Orânduirile Domnului sunt fără prihană și veselesc inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii. Frica de Domnul este curată și ține pe vecie; judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte. Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri. Robul Tău primește și el învățătura de la ele; pentru cine le păzește, răsplata este mare. Cine își cunoaște greșelile făcute din neștiință? Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc! Păzește, de asemenea, pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari. Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele și cugetele inimii mele, Doamne, Stânca mea și Izbăvitorul meu!" (Psalmii 19,7-14) SAa 102.1 - SAa 102.3

Pentru studii suplimentare nu ezitați să ne contactați:

WhatsApp: (+49)152-226-37-773, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org